

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 239/2026-42

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov 1. [REDACTED], [REDACTED], a 2. [REDACTED], [REDACTED], obaja bytom [REDACTED], zastúpených Jurek, advokátska kancelária, s.r.o., Párickova 15, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Nové Zámky v konaní vedenom pod sp. zn. 5C/19/2019 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Nové Zámky v konaní vedenom pod sp. zn. 5C/19/2019 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Okresnému súdu Nové Zámky **p r i k a z u j e** v konaní vedenom pod sp. zn. 5C/19/2019 konať bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľom **p r i z n á v a** finančné zadostučinenie každému po **1 400 eur**, ktoré im **j e** Okresný súd Nové Zámky **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Okresný súd Nové Zámky **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľom trovy konania **2 311,67 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľov do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľov

1. Uznesením č. k. II. ÚS 239/2026-20 z 15. apríla 2026 ústavný súd prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľov, doručенú 11. februára 2026 (doplnenú podaním 10. marca 2026), ktorou sa domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci

bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia v konaní vedenom pod sp. zn. 5C/19/2019 (ďalej aj „napadnuté konanie“), vyslovenia príkazu porušovateľovi konať bez zbytočných prietáhov a priznania primeraného finančného zadost'učinenia a náhrady trov konania pred ústavným súdom. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti argumentujú aj porušením svojho práva na pokojné užívanie majetku.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia sú žalobcami v konaní o vypratanie nehnuteľností, začatom dorúčením žaloby 28. marca 2019, ktoré nie je ku dňu podania ústavnej sťažnosti (po 7 rokoch) právoplatne skončené.

3. Sťažovatelia uvádzajú, že v napadnutom konaní okresný súd vykonal dokazovanie výsluchom strán konania, prehrávaním videí, fotografií a obhliadkou a rozhodol rozsudkom č. k. 5C/19/2019-1296 z 22. februára 2024 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“).

4. Proti rozsudku okresného súdu žalobcovia podali aj žalovaní odvolanie, o ktorom krajský súd uznesením č. k. 12Co/28/2024-1496 z 30. septembra 2025 rozhodol tak, že rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie z dôvodu nepreskúmateľnosti (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

5. Sťažovatelia namietajú, že v dôsledku uvedeného pretrváva stav ich právnej neistoty s dopadom na výkon ich vlastníckeho práva. Poukazujú aj na iné konania pred všeobecnými súdmi, ako aj ústavným súdom v kontexte pochybení daného okresného súdu ako označeného porušovateľa.

6. Sťažovatelia zdôrazňujú, že nemožnosť nerušeného užívania ich majetku má vážny dopad na ich osobný, rodinný a majetkový život. Dĺžka právnej neistoty výrazne zvyšuje psychickú záťaž sťažovateľov, bráni im vo využívaní predmetnej nehnuteľnosti a predstavuje zásah do práva sťažovateľov na pokojné užívanie majetku.

7. K ústavnoprávnym kritériám sťažovatelia uvádzajú, že dĺžka konania je zjavne neprimeraná povahe sporu, vec nie je mimoriadne skutkovo ani právne zložitá, správanie sťažovateľov k neprimeranosti celkovej dĺžky konania neprispelo a prietahy sú výsledkom postupu okresného súdu v napadnutom konaní vrátane jeho arbitrárneho rozsudku, ktorý bol odvolacím súdom zrušený, čím sa konanie opätovne dostalo na úroveň prvej inštancie.

8. Sťažovatelia zdôrazňujú, že aj keď judikatúra ústavného súdu netrvá na podaní sťažnosti predsedovi súdu pred podaním ústavnej sťažnosti, sťažovatelia využili aj tento prostriedok ochrany, o ktorom však ku dňu podania ústavnej sťažnosti predseda okresného súdu nerozhodol (ďalej len „sťažnosť predsedovi súdu“).

9. Sťažnosť predsedovi súdu bola stanoviskom sp. zn. 1SprS/7/2026 zo 6. marca 2026 vyhodnotená ako neopodstatnená s poukazom na to, že (i) zákonná sudkyňa postupovala plynule, sústredene a efektívne, (ii) dĺžku konania ovplyvnila pandémia COVID-19, kolízie s nariadenými pojednávaniami a zdravotný stav strán a ich zástupcov, vykonávanie dokazovania či potreba rozhodovania o návrhoch účastníkov konania. Zrušenie rozsudku okresného súdu odvolacím súdom nie je z pohľadu predsedu možné vyhodnotiť ako prietahy v konaní.

10. Z obšírneho vyjadrenia sťažovateľov k vybaveniu ich sťažnosti na prietahy (doručeného ústavnému súdu 10. marca 2026) vyplýva, že sa s jej posúdením ako neopodstatnenej nestotožňujú a poukazujú na to, že krajský súd v zrušujúcom uznesení deklaroval pochybenia okresného súdu spočívajúce v nevyhodnotení navzájom rozporných tvrdení strán sporu, absencii ucelených skutkových záverov a rekapitulácii obsahu podaní a listín, nedostatočnosti odôvodnenia jednotlivých tvrdení strán sporu, opomenutia návrhov na vykonanie dokazovania či prítomnosti formalizmu. Sťažovatelia uzatvárajú, že za týchto okolností nie je možné postup okresného súdu, ktorý vyústil do vydania takého rozsudku, považovať za efektívny a sústredený. K stanovisku predsedu okresného súdu uvádzajú, že toto podľa ich názoru potvrdzuje neprimeranú dĺžku trvania konania, opiera sa o formálne kritériá bez zohľadnenia kvality a efektivity procesného postupu, nereflektuje na zásadnú kritiku spôsobu vedenia napadnutého konania obsiahnutú v uznesení krajského súdu, opomína kumulatívny účinok viacerých zrušených rozhodnutí okresného súdu v sporoch medzi tými istými účastníkmi a okresný súd sa bráni aspektmi, ktoré v kontexte judikatúry ústavného súdu nie sú spôsobilé legitimizovať neprimeranosť dĺžky konania.

11. Sťažovatelia požadujú aj primerané finančné zadost'učinenie 7 000 eur pre každého z nich, ktoré odôvodňujú (i) dĺžkou konania, (ii) významom sporu v osobnej a majetkovej rovine, (iii) intenzitou neistoty a psychickou záťažou sťažovateľov a (iv) skutočnosťou, že označený porušovateľ opakovane aj v ďalších konaniach týkajúcich sa sťažovateľov vydal rozhodnutia, ktoré museli byť rušené odvolacím súdom a ústavným súdom, čo vplýva na neistotu sťažovateľov domôcť sa účinnej ochrany.

II.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľov

II.1. Vyjadrenie okresného súdu:

12. Okresný súd k ústavnej sťažnosti zaujal stanovisko podaním sp. zn. Spr/95/2026 z 15. mája 2026 elektronicky doručeným v totožný deň a listinne spolu so súdnym spisom 19. mája 2026, ktorého súčasťou je aj podrobný prehľad procesných úkonov v napadnutom konaní a vyjadrenie zákonného sudcu (ďalej len „stanovisko okresného súdu“).

13. Podľa stanoviska okresného súdu vec je zložitou po skutkovej stránke poukazom na príbuzenské väzby medzi stranami sporu a predmet konania (spor o majetok po smrti otca). Skutková zložitosť veci je zvýraznená potrebou vykonania rozsiahleho dokazovania zahŕňajúceho výsluch sporových strán, vykonanie fotodokumentácie, obhliadky miesta, oboznámenia sa s množstvom dôkazných návrhov a podaní strán doručovaných aj bez výzvy súdu. Náročnosť je daná aj argumentáciou strán odvolávajúcich sa na rôzne ústne dohody vyžadujúce si vykonanie náročnejšieho dokazovania. Zákonná sudkyňa vo veci konala plynule, podľa možností nariad'ovala priebežne termíny, pričom sa opakovane musela vysporiadať s obmedzeniami súvisiacimi s pandémiou COVID-19.

14. Okresný súd zdôrazňuje aj opakovanú zmenu petitu zo strany žalobcov, ktoré v nemalej miere prispeli k oddialeniu rozhodnutia vo veci samej z dôvodu vytvorenia priestoru na procesnú obranu žalovaných. Z pohľadu zákonnej sudkyne bol rozsudok okresného súdu odôvodnený dostatočne presvedčivo a na zásadné argumenty strán sporu okresný súd poskytol odpoveď.

15. Okresný súd následne podrobne uvádza jednotlivé procesné úkony vykonané v napadnutom konaní. Zo spisu prekážky postupu v konaní nevyplývajú. K prietahom spôsobeným sťažovateľmi okresný súd poukazuje na množstvo dôkazných návrhov zo strany žalobcov uplatňovaných v rámci procesného útoku v celom priebehu konania a zmeny petitu žaloby vyžadujúce poskytnutie priestoru na vyjadrenie žalovaným. V postupe súdu tento nevzhliada prietahy, ktoré by bolo možné pripísať na vrub okresnému súdu. Poukazuje na obdobie rokov 2020 – 2022, keď musel rešpektovať opatrenia na predchádzanie šírenia ochorenia COVID-19. V spojení so zložitou predmetu sporu (bolo uplatnených viacero nárokov v spojení s väčším okruhom účastníkom konania uplatňujúcich viacero procesných návrhov; skutková zložitnosť vyžadujúca si náležité objasnenie) okolnosti prípadu rezultujú do záveru, že vec bola prerokovaná bez zbytočných prietahov za dodržania procesných práv protistrany.

16. K zrušeniu rozsudku okresného súdu sa zákonná sudkyňa stavia vzhľadom na stále živú vec zdržanlivo, avšak v napadnutom konaní rozhodovala podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rešpektujúc dovtedy vykonané dokazovanie. Samotné kasačné rozhodnutie krajského súdu nepovažuje za relevantný dôvod na vyvodenie záveru, že v konaní došlo k prietahom.

17. V závere zákonná sudkyňa uviedla, že vo všetkých veciach koná nestranne, podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia a veci vybavuje bez zbytočných prietahov čo najrýchlejšie. Dňa 17. marca 2026 zákonná sudkyňa nariadila termín pojednávania 26. mája 2026.

II.2. Replika sťažovateľov:

18. Sťažovatelia v replike z 27. mája 2026 uviedli, že zotrávajú na svojej ústavnej sťažnosti, ktorú považujú za dôvodnú. K náročnosti sporu výslovne popierajú rodinné pozadie sporu, realizáciu výsluchov strán, dokazovanie listinami a obhliadkou. Zároveň prezentujú názor, že ide o typizovaný spor. Negujú náročnosť dokazovania, keďže boli vykonané listinné dôkazy, jedna obhliadka a výsluch strán. Aj poukazom na bod 35 rozsudku mestského súdu negujú tvrdenie okresného súdu o dokazovaní zameranom na tzv. ústne dohody. Zdôrazňujú, že problémom je nevyhodnotenie dôkazov a absencia presvedčivých skutkových a právnych záverov majúce za následok nepreskúmateľnosť rozsudku okresného súdu tak, ako to skonštatoval krajský súd.

19. Sťažovatelia k prehľadu procesných úkonov uvádzajú, že ide o formálnu aktivitu samu osebe nepostačujúcu pre záver o absencii zbytočných prietahov, čo je podopreté aj judikatúrou ústavného súdu. Napadnuté konanie trvá 7 rokov, okresný súd rozhodol po približne 5 rokoch. Rozsudok bol odvolacím súdom zrušený z dôvodu nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov. Pokiaľ je v takmer 5-ročnom konaní výsledkom rozsudok, ktorý je následne zrušený, neobstojí konštatácia okresného súdu o plynulosti a efektívnosti konania. Početnosť pojednávania len prekrýva neefektívny a nesústredený postup okresného súdu. Obdobie odvolacieho konania je priamym dôsledkom pochybenia okresného súdu. Sťažovatelia následne poukazujú na súvisiace konania.

20. K opakovanej zmene petitu sťažovatelia zdôrazňujú, že k tejto došlo z materiálneho pohľadu v zásade raz, pričom ani krajský súd takúto okolnosť nevytýkal. Reakcia zákonného sudcu na zmeny petitu bola ako formalistická posúdená aj krajským súdom.

21. K obmedzeniam v období pandémie COVID-19 sťažovatelia uvádzajú, že aj pokiaľ by ústavný súd zohľadnil celé toto obdobie, konanie aj po jeho ukončení trvalo niekoľko rokov a táto okolnosť nemohla mať vplyv na pochybenie pri aplikácii § 220 Civilného sporového poriadku.

22. V závere sa sťažovatelia venujú aspektom dopadajúcim na význam daného konania.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

23. Ústavný súd upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní účastníkov konania a predloženého súdneho spisu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci [§ 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

24. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ktoré je garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť tak, ako to ústavný súd konštantne judikuje (m. m. II. ÚS 637/2024).

25. Predmetom prieskumu ústavného súdu v tejto časti je posúdenie, či postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k sťažovateľmi tvrdenému porušeniu základných práv na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

26. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, zohľadňujúc nielen nečinnosť, ale aj nesústredujúcu činnosť konajúceho súdu (m. m. II. ÚS 579/2024 a tam uvedená judikatúra), sledujúc splnenie základnej povinnosti súdu a sudcu zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie (bližšie pozri II. ÚS 584/2024).

27. Klasifikáciu prietahov v konaní ako zbytočných s následným vyslovením alebo nevyslovením porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov ústavný súd posudzuje vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania (resp. strany v spore) a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02).

28. K právnej a skutkovej zložitosti prejednávanej veci ústavný súd konštatuje, že konanie o vypratanie nehnuteľností je bežnou súčasťou agendy civilných súdov. Z doterajšieho priebehu napadnutého konania právna zložitosť veci nevyplýva. V konaní sa nevykonávalo znalecké dokazovanie, súd pristúpil k vykonaniu štandardných dôkazných prostriedkov zahŕňajúcich listiny, výsluch strán a obhliadku nehnuteľností.

29. Ústavný súd sa následne zameral na postup okresného súdu, ako aj správanie sťažovateľov ako na ďalšie kritériá pre (ne)vyslovenie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

30. Z chronológie jednotlivých úkonov nie je možné uprieť okresnému súdu snahu o postup v napadnutom konaní, avšak, ako uvádzajú sťažovatelia, v priebehu konania sú prítomné obdobia nečinnosti, ako aj nesústredenej činnosti okresného súdu.

31. Z prehľadu procesných úkonov je zrejmé, že písomná časť konania prebehla v zásade plynulo. Z dôvodu pandémie COVID-19 bolo pojednávanie, nariadené na 21. apríl 2020, odročené na september 2020. Pojednávanie konané 22. septembra 2020 bolo odročené na 19. november 2020, a toto bolo opakovane odročené až na 15. jún 2021 z dôvodu epidemiologickej situácie. Termín nariadený na 13. január 2022 bol odročený z dôvodov na strane súdu na 17. marec 2022. Ďalšie pojednávanie okresný súd nariadil na 17. máj 2022, ktoré odročil na 12. júl 2022 z dôvodov na strane žalovaných. Pojednávania sa následne konali 13. októbra 2022, 1. decembra 2022 a 20. februára 2023 (odročené pre nahlásenú bombu). Termín pojednávania 18. apríla 2023 bol odročený na 11. máj 2023 z dôvodov na strane žalobkyne, ďalšie termíny pojednávania boli 15. júna 2023, 14. novembra 2023 (na ktorý sa strany nedostavili), 7. decembra 2023 a 22. februára 2024, na ktorom bol vyhlásený rozsudok.

32. Krajský súd zrušil rozsudok okresného súdu pre nepreskúmateľnosť dôvodov a nevysporiadanie sa s argumentáciou sporových strán. Zohľadňujúc dôvod kasácie, je potrebné prisvedčiť sťažovateľom, že aj obdobie odvolacieho konania od 10. apríla 2024 do 16. februára 2026 (22 mesiacov) je v súlade so zaužívanou praxou ústavného súdu (pozri napríklad sp. zn. II. ÚS 562/2024) potrebné pričítať na vrub okresnému súdu.

33. Ústavný súd konštatuje, že dĺžka konania v trvaní 7 rokov nepochybne atakuje základné práva sťažovateľov. Z dôvodu protipandemických opatrení, ako aj iných dôvodov na strane súdu došlo k opakovanému odročeniu pojednávania, čím vznikli obdobia nečinnosti v dĺžke približne 35 mesiacov. Z prehľadu úkonov je zrejmé priebežné vykonávanie úkonov, avšak početnosť nariadených pojednávania s opakovanými výsluchmi strán sporu nesvedčí o sústredenom postupe okresného súdu. V napadnutom konaní boli identifikované obdobia nesústredenej činnosti, ako aj nečinnosti okresného súdu v súhrnnej dĺžke približne 3 rokov. K správaniu žalobcov ústavný súd uvádza, že títo čiastočne prispeli k celkovej dĺžke konania, pokiaľ opakovane upravovali petit žaloby (avšak na uvedené zmeny okresný súd mal adekvátne procesne reagovať), ako aj žiadosťou o odročenie pojednávania.

34. Ústavný súd tak uzatvára, že aj pri snahe okresného súdu o postup v konaní počas trvania konania zistil obdobia nečinnosti a nesústredenej činnosti. Aktuálna dĺžka konania je v rozhodujúcej miere spôsobená postupom okresného súdu, ktorý nepostupoval v intenciách čo najrýchlejšieho a efektívneho ukončenia konania, keď v konaní tvoriacom bežnú agendu nie je právoplatne rozhodnuté ani po 7 rokoch od jeho začatia. Ústavný súd preto vyslovil porušenie označených práv sťažovateľov (bod 1 výroku nálezu).

IV.

Príkaz konať a priznanie primeraného finančného zadost'učinenia

35. Keďže predmetné konanie nie je ku dňu rozhodovania ústavného súdu právoplatne skončené (na pojednávaní 26. mája 2026 nebola vec rozhodnutá), v nadväznosti na vyslovenie porušenia práv ústavný súd v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde prikázal okresnému súdu, aby v napadnutom konaní konal bez zbytočných prieťahov (bod 2 výroku nálezu).

36. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti žiadajú priznať finančné zadost'učinenie 7 000 eur pre každého z nich.

37. Pri určení primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Ústavný súd vzhľadom na okolnosti posudzovanej veci považoval za potrebné priznať sťažovateľom finančné zadost'učinenie. Pri svojom rozhodovaní vzal do úvahy všetky okolnosti danej veci, predovšetkým celkovú dĺžku napadnutého konania, neodôvodnenú nečinnosť súdu, ako aj nesústreďenú činnosť vrátane dĺžky trvania odvolacieho konania. Po zohľadnení týchto okolností, majú na pamäti to, že cieľom priznania primeraného finančného zadost'učinenia je len zmiernenie ujmy pociťovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, ústavný súd považoval za primerané priznať sťažovateľom finančné zadost'učinenie 1 400 eur každému (bod 3 výroku nálezu). V prevyšujúcej časti ústavnej sťažnosti nevyhovet (bod 5 výroku nálezu).

V.

Trovy konania

38. Ústavný súd sťažovateľom podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde priznal náhradu trov právneho zastúpenia za tri úkony právnej služby, a to za prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti a repliku [§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“)]. Takto priznanú odmenu z dôvodu vykonávania spoločných úkonov u sťažovateľa v 2. rade znížil o 50 % [§ 13 ods. 2 vyhlášky (m. m. I. ÚS 238/2021, I. ÚS 15/2026)]. Odmena za jeden úkon právnych služieb za rok 2026 tak u sťažovateľa v 1. rade predstavuje 396,50 eur a u sťažovateľa v 2. rade 198,25 eur. Úhrada za tri úkony právnej služby spolu s režijným paušálom [§ 16 ods. 3 vyhlášky (2 x 15,86 eur)] predstavuje 1 879,41 eur, ktorú ústavný súd zvýšil o daň z pridanej hodnoty, keďže právny zástupca sťažovateľov je platiteľom tejto nepriamej dane. Náhradu za stratu času advokátovi na ceste na okresný súd z miesta jeho sídla nepriznal, keďže, zohľadňujúc dĺžku konania, tento úkon potrebný nebol. Ústavný súd tak sťažovateľom priznal náhradu trov právneho zastúpenia celkom 2 311,67 eur (bod 4 výroku nálezu).

39. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľov (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového

poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júna 2026

Peter Molnár
predseda senátu